

dige Hjem. Selv om Lejligheden der ofte kan være snæver nok, og selv om den ikke kan kaldes meget komfortabel, have Børnene dog der Lejlighed nok til frisk Luft; saa snart de komme udenfor, ere de ude i den frie Natur, ude i Naturens Skønhed og dens Storhed, og det, tror jeg, virker opdragende paa Barnets Sind og dets Tanker. Naar man ser disse Børn tumle sig paa Legepladsen i frisk Luft, paa Mark og i Skov, tror jeg, man vil indrømme, at der er en himmelvid Forskel. Og naar man ser disse Børn under Arbejde under Vejledning af Fader og Moder, vil man forstaa, at de derved have en stor Fordel fremfor Børnene i Størstaden. Betingelserne for at udvikle sig ere langt sundere og bedre end inde i Storbymernes Labyrinter.

Derfor hilser jeg, som jeg begyndte med at sige, ethvert Forslag og ethvert Arbejde, der gaa ud paa at skabe bedre Betingelser ude paa Landet, saa at den danske Jord kan give Plads for flere og flere af Samfundets Medlemmer, med Glæde. Det vil være af den største Lykke for Landets Fremtid, om man kan danne sig smaa, selvstændige Landbohjem.

Johannes Pedersen: Jeg er enig med det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) i, at der ganske vist ikke hidtil har vist sig særlig Trang til denne Lov, men alligevel tror jeg, at naar den først rigtig kommer til at virke, naar Befolkningen efterhaanden bliver kendt med den, vil der blive mere og mere Brug for den. Med Hensyn til Enkelthederne kunde jeg godt lide, at man indsatte en Minimumsstørrelse for, hvor smaa disse Ejendomme maatte være, som en saadan Forening maatte beskæftige sig med. I det praktiske Liv har det jo vist sig, at Privatfolk allerede udstykke de smaa Ejendomme til Husmandsbrug; og jeg skønner derfor ikke rettere end, at man bør sætte et Minimum for, hvor smaa Ejendomme en saadan Udstykningsforening maatte beskæftige sig med. Det maatte ikke gerne være under 60 Tønder Land.

Der er et andet Forhold, som det ogsaa forekommer mig, at man burde tage under nærmere Overvejelse. Der staar i Lovforslaget, at der af Laanefonden kan ydes i Laan $\frac{1}{5}$ af Ejendommens Vurdering til Ejendomsskyld. Det kunde vistnok være betimeligt, om der kunde gives større Laan end $\frac{1}{5}$.

Det forekommer mig, at Forhøjelsen af Renten fra 3 til 4 pCt. ikke er rigtig paa sin Plads. Naar først Laanet er givet

til den private Mand, saa er det sin Sag, at han skal svare 4 pCt. i Rente; han skal ikke paadrage Statskassen noget Tab. Men saa længe Ejendommen er i Udstykningsforeningens Værg, og det altsaa er denne, der skal betale Renten, burde man bibeholde den Rente, der hidtil har været gældende, nemlig 3 pCt. Det kniber mangen Gang for Udstykningsforeningen at holde det gaaende, indtil den faar hele Ejendommen realiseret.

I § 4 bestemmes det, at der højst maa udlånes 50,000 Kr. Det kunde dog tænkes at blive nødvendigt ved en større Ejendom at laane en højere Sum. Derfor bør denne Grænse ikke være alt for fast. Der burde være Bemyndigelse for Finansministeren til at gaa højere, naar særlige Forhold tale derfor.

Det ærede Medlem fra Bornholm (Maegaard) talte om, at Udstykningsforeningerne paatage sig at opføre Bygningerne. Dette vil jeg ganske give min Tilslutning. I det praktiske Liv har det vist sig, at det netop er paa sin Plads, at Foreningerne ikke alene paatage sig Udstykningen, men ogsaa skaffe Køberne Bygninger. Derved faa disse netop de praktiske Bygninger, som de have Brug for, hverken for lidt eller for meget, og de faa dem til en rimelig Pris.

Med Hensyn til § 8 vil jeg sige, at hvis Foreningen er dannet med en enkelt bestemt Ejendom for Øje, kan jeg forstaa, at der ikke skal ydes de paagældende Mænd noget Vederlag. Men hvis det er Tanken, at de bestaaende Udstykningsforeninger skulle støttes for fremdeles at realisere denne gode og sunde Tanke, forekommer det mig, at der i Loven maa gives Tilladelse til, at der kan ydes de paagældende et vist Vederlag for det Arbejde, de udføre til Gavn for Samfundet. Jeg mener, at det er en samfundsnyttig Opgave, der udføres, og derfor burde der ikke være noget absolut Forbud mod at yde de paagældende en rimelig Betaling for deres Arbejde.

Det var kun disse faa Punkter, jeg vilde henlede Opmærksomheden paa, og idet jeg haaber, at der vil findes Velvillie for disse Tanker i det eventuelle Udvalg, anbefaler jeg Lovforslaget til Fremme.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget gennemgaaende har faaet. Der er blevet rejst nogen Tvivl om Lovforslagets Nytte, dog væsentlig, saa vidt jeg kunde forstaa, kun fra det ærede Med-